

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 181.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623538272/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

hende, en uklar Forestilling om, at det ikke kunde siges, hun manglede Ord. Og hvem vare de to Mænd?

»Du er dog ikke syg, mit kjære Barn?» spurgte Etatsraaden.

»O nei, kun træt, meget træt!» hvidskede hun.

»Ja, Du kjendte nu Ingen, uden Madam *Krone*, men nu skal jeg sige Dig de Mærkeligste!» Og den gamle Mand fortalte om dem Alle, kun ikke om *Herman*, sagde ikke hvem han var, det troede han, havde været tydeligt nok at see, han var vel ogsaa blevet kaldet Dattersønnen. Og medens han fortalte og de kjørte, skyllede Regnen ned. Det var en Aften netop som da *Herman* fulgte *Elisabeth*, da hun gik ulykkelig og vildsom i den store By. Hun tænkte derpaa. Og Regnen pidskede paa Ruderne og Lygterne brændte ynkeligt, men midt i det Mørke, i Blæst og Rusk sang Vægteren: »Det var ved Midnats Tilde, en Frelser os blev født!»

V.

Herman og Elisabeth.

Vi have ikke seet eller hørt noget til *Herman*, fra han ved Grev *Frederiks* Giffemaal med *Clara* forlod Kjøbenhavn, til vi med *Elisabeth* nu, mange Aar efter, mødte ham hos *Holger*. Der laae ni Aar imellem, ni Aar, tilbragte i fremmede Lande, hvor Naturen, Kunsten og Verdenslivet havde været hans Opdragere, og det maa indrømmes, at i hvor høit man end sætter Skolelærdom og al Kundskab, tilegnet ved Flid og Besvær, saa giver dog Livet selv noget Mere; i dette var han ikke omdannet, men udviklet, havde vundet Klæthed med sig selv og med Verden. Ved at see fremmede Lande var han igjen kommet til at vurdere sit eget Fædreland, at erkjende dets Lysheder og at blive Patriot, uden at synde mod Andres Rettigheder. Vi ville snart i Etatsraad *Heimerans* Stue fornye det gamle Bekjendskab.

Fra *Tines* Dør var han hin Aften ikke vendt tilbage til *Holger* og *Adeigunde*, men til Hotellet, hvor han boede. *Elisabeths* Forskræk-